

[Gerda Mundt.]

lang Tid siden, at jeg hørte den Ytring af en Politibetjent, at nu var det næsten saadan, at de unge skulde lægges i rødt Bomuld.

Der er to Hovedfejl ved den nuværende Retspleje over for Børn og unge: at den ikke fra først til sidst er lagt i Hænderne paa Mennesker, som gennem deres Uddannelse har særlige Betingelser for at løse Opgaven, og at den er for langsom. Baade hos Politiet og i Retten, ved Forundersøgelsen og ved Afgørelsen, regner man alle disse Sager mod Børn og unge — jeg kan nævne, at det i Aaret 1932 for Københavns Vedkommende har drejet sig om 580 Tilfælde, nemlig 153 Dreng og 8 Piger under 15 Aar og 382 Dreng og 37 Piger mellem 15 og 18 Aar — regner dem for Smaatterier og Bagateller. Det er jo kun sjældent spændende Kriminal sager, som optager Offentlighedens Opmærksomhed, og som kræver Mod og Skarpsindighed for at blive klarlagt — Egenskaber, som jeg ikke agter ringe, og som jeg ikke skal underkende. Disse Børnesager behandles velvilligt og grundigt, men har ingen større „Interesse“. Der er noget i denne Indstilling, som er ganske forkert. Det er ikke Bagateller og Smaatterier for de Børn, det drejer sig om, og heller ikke for Samfundet. Det er af overordentlig Vigtighed, at disse Sager mod Børn og unge Mennesker bliver behandlet som de alvorlige Tilfælde, de er, saa man derved faar de unge bort fra det Skraaplan, de er kommet ind paa. Det er meget almindeligt, at man ser, at den unge, der ved første Afhøring var sønderknuget af Skam og Anger over det, han har gjort, det er maaske en Række Indbrud eller Cykeltyverier — og hvilken Sorg og Skam bringer det ikke over Hjemmet og over Forældrene, maaske faar han heller ikke Lov til at blive i sin Lære —, det er meget almindeligt, at man ser, at han ved de senere Forhør og Retsmøder tager meget roligt og overlegent paa hele Situationen. Han mener at have mærket, at det hele er ikke saa farligt, han skal nok klare det. Jeg husker et Forhør over et Par Dreng, der havde lavet en hel Række Indbrud, og da sagde den, der skulde lede Forhøret, meget venligt, da jeg kom ind: Det er kun nogle Smaating, det drejer sig om. Vedkommende var slet ikke selv klar over, hvor upædagogisk, ja, ligefrem nedbrydende saadanne Ytringer er. De unge stod ogsaa og smilede nok saa gemytligt ad det hele. Der er noget i det, som er helt forkert! Derfor tror jeg, Retsplejen skulde have en anden Form over for unge og Børn end

over for voksne, saaledes at man passer paa, at deres Sans for, hvad der er Sandhed og Ret, bliver skærpet og ikke sløvet. Det skal være et meget alvorligt Tilfælde for et Barn og en ung, naar de første Gang bliver afhørt af Politiet, og det er af allerstørste Betydning for dem, at hele Sandheden kommer frem. Det er heller ikke heldigt, at Afhøringen ofte foretages et Sted, hvor der foregaar andre Begivenheder, der afleder Opmærksomheden, og som maaske staar i Forbindelse med spændende Ting, de unge har læst om i Avisen. Det frister let til, at de unge bagefter, i Stedet for at skamme sig, praler med det. Der skal være Ro og Stilhed, hvor en ung skal afhøres, og der skal ikke foregaa andet. Der er foretaget ikke saa faa Forbedringer, men der er alligevel meget paa dette Omraade, som er uheldigt.

Desuden bør Retsplejen, hvor det drejer sig om Børn og unge, være saa hurtig som muligt; Undersøgelsen og Afgørelsen bør af Hensyn til Barnet og den unge, som har forset sig, ligge saa tæt op ad hinanden som muligt. Hvis der gaar Dage, Uger og Maaneder imellem, svækker det i høj Grad den pædagogiske Virkning. Naar Sagen første Gang er til Behandling, indtræffer netop det psykologiske Øjeblik, som er af vidtgaaende Indflydelse paa Barnets og den unges Fremtid. Derfor bør den første Afhøring foretages dybt og indgaaende med Forstaaelse af den unges Natur, og Afgørelsen bør falde hurtigt.

I de Ændringer til Retsplejeloven, der er traadt i Kraft den 1. Januar 1933, er der en Bestemmelse, der griber ind paa dette Omraade, som jeg gerne vil have Lov til at gøre opmærksom paa, en Bestemmelse, der virker uheldigt paa Børn og unge. Jeg sigter her til § 807, 3die Stykke, der paa lægger Politiet, at det, før det foretager Afhøring af en sigtet, udtrykkelig skal gøre opmærksom paa, at den sigtede ikke er forpligtet til at svare. Det er en Regel, som altid skal iagttages, og noget tilsvarende udtales ogsaa i Retten af Dommeren, forinden en sigtet afhøres. Dette er i fuld Overensstemmelse med den moderne Retsplejelovs Stilling over for sigtede, mod hvem der ikke maa udøves noget som helst Tryk. Jeg skal ikke bemærke noget hertil, hvor det drejer sig om voksne, men hvor det drejer sig om Børn og unge, er det upædagogisk og forkert. Jeg har ofte iagttaget et overrasket Blik hos den Dreng, som nu skulde gøre Rede for sine Cykeltyverier, eller hos den unge Pige, som var grebet i Rapseri i sin Plads, naar det blev sagt dem, at de ikke